

benne Stillings Verrettigelse. Jeg har imidlertid opfattet de „Hør!“, der fulgte den ærede Ordførers Meddelelse derom, som om enkelte Medlemmer kunne have misforstaaet min Stilling i Udvalget, og jeg vil derfor indskrænke mig til at erklære, at jeg heller ikke nu ønsker at gaae ind paa Forhandlinger om de foreliggende Spørgsmaal, at for mig staaer det aldeles klart, hvad Anstuelse ærede Medlemmer end ellers maatte have, at Intet vil kunne opnaaes ved at søge nye Dplysninger; det vil være umuligt at faae en Stemmeliste og Valgliste, der i den Grad ere forskjellige, til at stemme med hinanden, hvilke Kræfter man end anvender dertil. Jeg kan tillige forsikre det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) om, at det i alt Fald vil tage flere Maaned, at anstille Underfølgelse efter den Maade, hvorpaa saadanne Dplysninger skulle søges. Men naar disse Dplysninger Intet kunne føre til, maa jeg erklære, at for mig staaer det klart, at her er begaaet Uorden i høiere Grad end ved noget Valg, vi i lang Tid have havt til Prøvelse; navnlig gjælder det Uordenen i Udbnyder og Rastberg Pastorat. Disse Feil vilde det i mine Tanker være umuligt at faae opklarede ved Forhør, om end de øvrige Mangler kunde rettes. Dette har jeg usorbeholdent villet erklære, thi det Vaand, som jeg har paalagt mig i Udvalget, er selvfølgelig løst, idet jeg som Medlem af Thinget anseer mig forpligtet til at give min Stemme, som jeg troer at kunne forsvare.

Berg: Der er talt Meget om, hvorledes Beslutninger angaaende Valgs Godkjendelser ere faldne ud tidligere her i Folkethinget. Jeg har al Respekt for Thingets Beslutninger i de Sager, hvorom der til enhver given Tid handles; men, at Beslutningen skal staae som Regel for Fremtiden kan jeg ikke erkjende; thi det er nemlig overmaade vanskeligt, flere Aar efterat en lignende Sag er afgjort, at kunne fremføre de Grunde, der have ført til Afgjørelsen. Man har da ikke Underbilagene, som ofte ere de afgjørende ved saadanne Spørgsmaal, liggende for sig, og vi kunne ikke altid af Udtalelserne i Salen see, hvorledes Spørgsmaalet i alle Enkeltheder hang sammen.

Selv om man derfor alligevel maa tage noget Hensyn til, hvad man kalder Traditionen, staaer det for mig saaledes, at den Sags egen Natur, hvorom man forhandler og afstemmer, maa være det Afgjørende her, hvorledes man stemmer. Tage vi nu denne Sag for os, staaer den — jeg skal gjerne erkjende det strax — saaledes for mig, at jeg ikke behøver andre Dplysninger, for at afgive min Stemme for eller imod dette Valgs Godkjendelse, og at jeg heller ikke venter mig noget Uddytte af at søge nye Dplysninger. Spørgsmaalet er altsaa for min Dom modent til Afgjørelse, og jeg troer heller ikke, at den næstforegaaende ærede Taler (Wint her) har forstaaet Udvalgets Motivering rigtigt, naar han udtalte, at Udvalget jo var enigt om, at Spørgsmaalet ikke var modent til Afgjørelse, men at man kunde behøve nye Dplysninger. Jeg opfatter Udvalgets Stilling saaledes, at den ene Part er klar paa Sagen, saa den ubetinget efter de foreliggende Data, som den mener ikke ville føre til Noget, at søge nærmere oplyst, stemmer for Valgets Forkastelse, og den anden Deel er nærmest ved at troe, at selv nye Dplysninger ikke ville føre til andet Resultat, men af flere forskjellige Hensyn raader den dog til Udsættelse. Jeg slutter mig til det førstnævnte Parti i Udvalget — Ordet Parti er brugt — med Hensyn til Afstemningen, men kan særdeles vel forstaae det andet Parties Stilling, thi det ligger saameget i vor Natur overhovedet ikke at forhaste sig, men at udsætte og forhale, indtil det endeligt skal gøres, saa at denne Deel af Udvalget vistnok har meent, at ligeoverfor dette Træk i vor Charakter overhovedet maatte man dog udsætte at træffe en Afgjørelse, for at man ikke skulde faae det mindste Skin af, at man havde forhastet sig. — Det forholder sig fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wint her) bemærkede om to Navne, som ikke vare meddeelte, fordi det hed, at de ikke fandtes paa Valglisterne for Dalbnyder Pastors Vedkommende, men at de desuagtet findes der, nemlig: Jens Jensen Kneistebmark og Jens Jensen Hjort. Vel er der for den Førstes Vedkommende søiet Stiesen til, men da Alder og Bopæl paa disse, er det vist, at disse to Mænd ville